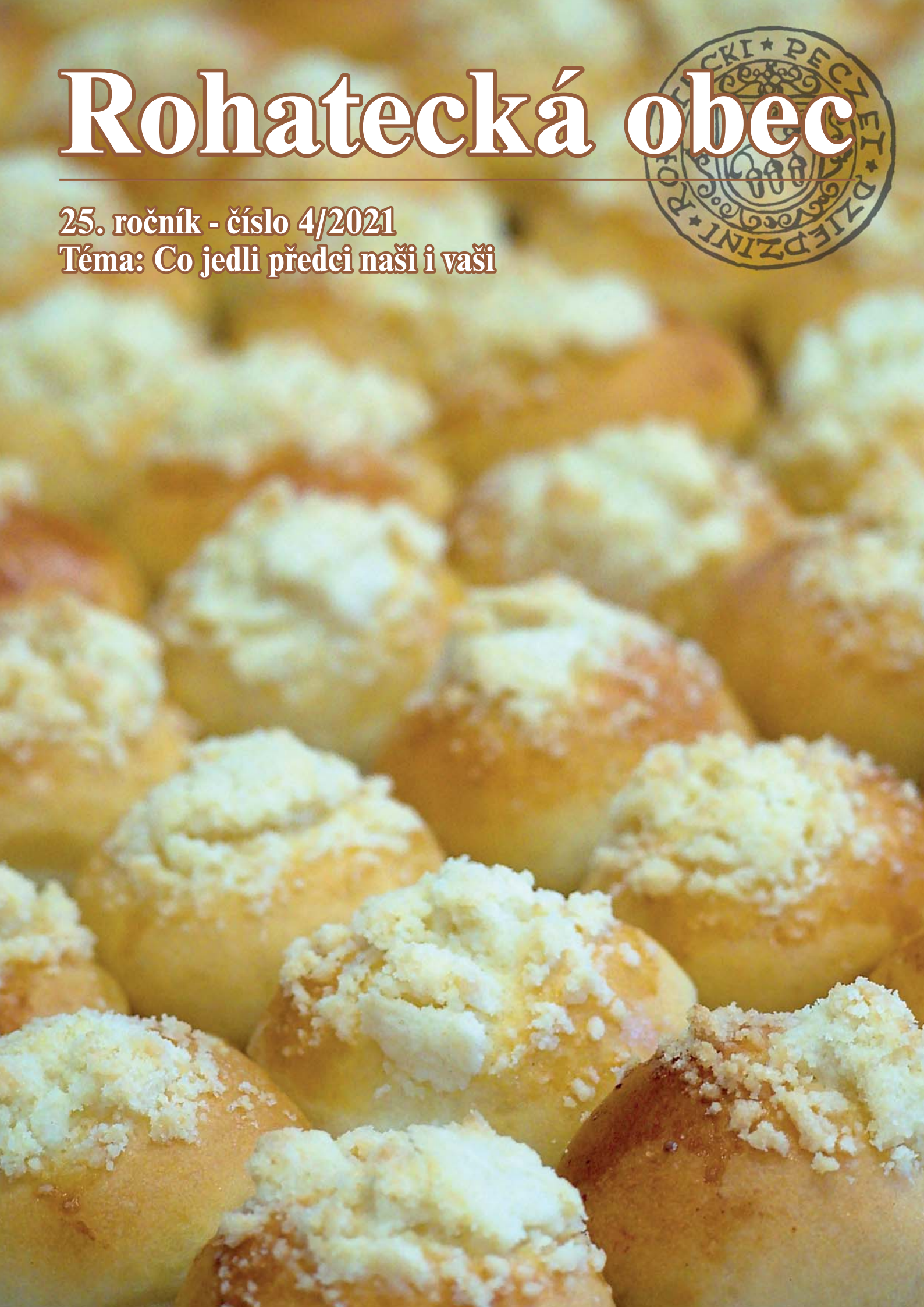

Rohatecká obec

25. ročník - číslo 4/2021

Téma: Co jedli předci naši i vaši

Příměstský tábor na faře

Obsah

TÉMA: CO JEDLI PŘEDCI NAŠI I VAŠI 3

- Rozhovor s paní Tomšejovou 11
- Co vařily naše stařenky 17
- Potrava čápů 19
- Běžci a strava 19

OBECNÍ ZPRÁVY 4

- Matrika 4
- Naše pomoc po tornádu 4
- Kalendárium 4
- Vzpomínka na paní Marii Sedlákovou 5
- Ještě tady jsou 5

HISTORIE 6

- Památný kříž mezi Rohatcem a Ratíškovici 6

ŠKOLSTVÍ 7

- Příměstský tábor S pohybem jde všechno lépe 7
- Příměstský tábor Chytré nejsou žádné čáry 8
- Příměstský tábor Za Rohatcem za dědinu 9
- ERASMUS+ projekt G.A.M.E. opět pouze na virtuální vlně 10

KULTURA 11

- Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora 11

SPOLKY 14

- U seniorů 14

FARNÍ OKÉNKO 15

- Citát z Bible 15
- Zprávičky 15
- Dětská fara - příměstský tábor 15
- Poděkování 15
- Pro rodiče 15
- Malá duše a slunce 16
- Hovory s Bohem pro děti – pokračování 16

OD NAŠICH PŘÍSPĚVATELŮ 16

- Prázdniny zahájeny s mimoni 16
- Čas senoseče 18

SPORT 19

- Novinky ze Slavoje 19
- Z historie Slavoje (3. pokračování) 20

REKLAMA 21

Co jedli předci naši i vaši

Na stole vidí naše oči krásný pokrm. Cítíme jeho úžasnou vůni. Nemůžeme se dočkat. Usedáme na židli, chytíme si letmo talíř a bereme do rukou příbor. Ústy přijímáme pokrm a každá buňka v těle ožívá a roste. Přijali jsme energii tak důležitou pro naše životy. Jídlo.

Naši předci jistě nejedli proto, aby vyplnili prázdný čas, ale aby vyhověli hladu a energetickému strádání. Jejich supermarketem, kam chodili pro jídlo, bylo pole a práce na něm. Ta byla spojena s modlitbou za příznivé počasí a dobrou úrodu. Sedlák musel řádně obdělávat svou půdu, aby mu přinesla velký užitek.

Hospodářská statistika rakousko-uherská z roku 1788, jak je psáno ve slavné knize Moravské Slovensko, uvádí, že se na Moravě pěstovala hojně i rýže, kukuřice, tabák, ořech, jedlý kaštan a šafrán. Dařilo se pěstování prosa, pohanky, bobu, hrachu, čočky a fazole. Makoviště byla vyseta stejně jako zelí, dýně a turkyň.

Podle profesora Klvani se na Strážnicku a okolí dříve pěstoval chmel, a to ve velké míře a dobré kvalitě. Nebyla to vždy jen réva vinná. „Ode stravy přepychu přílišného věru není ani veliké hojnosti, přece však jídelní lístek dosti jest rozmanit. „Strava“ (luštěniny, kaše, lámanka), „makota“ (zeleniny), jídla moučná a mléčná, zemáky jsou hlavním živobytím lidu našeho. Obvykle se jídá třikrát za den, svačina bývá jen v létě.“ Takto nás ve své knize Lid a národ z roku 1891 seznamuje s moravskou stravou devatenáctého století zase známý národopisec František Bartoš.

Rohateckých rybářů za pánů Žerotínských bylo šestnáct a měli své povinnosti. Nejenom dodávali ryby, ale museli i vrchnosti sekat led a česat ovoce v panských štěpnicích. O poklesu dříve

hojného včelařství v našem kraji se píše již na začátku dvacátého století. Rohatec v počtu úlů podle jednotlivých obcí ve strážnickém okrese byl dokonce první s celkovým číslem 182. Strážnice na druhém místě měla 170 a Velká nad Veličkou jako třetí vykazovala 125 úlů.

Do 80. let devatenáctého století měli naši předci sice jídelníček pestrý, ale jídla nebylo dost. Průmyslovou výrobou spojenou s pravidelnou mzdou tak důležitou k zajištění základních potřeb a intenzivním zemědělstvím přišly změny. Zůstávaly však mnohé zvyky a pověry vázající se k jídlu. Nejvíce se pojily k chlebu. Ten byl znamením Božího požehnání. Měl vždy své místo na stole. Uctíval se s ním host, který přišel do domu. Mladí lidé měli doporučeno jíst kůrku, aby byli silní a červení. J. Húsek třeba uvádí, že chléb jsa tak vzácným darem Božím, jest i účinným lékem od mnohých nemocí lidem i dobytku, ochranou od všelikých nehod a pohrom živelných, amuletem hájícím od zlých bytostí nadpřirozených, od kouzel, čarův a zlých účinkův. Říká, že nejen chléb sám, ale i voda, kterou se pecny omývají, popel z pecí, nádobí a náčiní, mají léčivou moc.

Jako děti jsme jedli šťovíky, tzv. chlebičky (sléz přehlížený), květy kopretin, kopřivy, květy akátu a nejenže nám všechny chutnaly, ale byly i léčivé a plné vitamínů.

Nasytit ducha i tělo nebylo vždy jednoduché jako je tomu dnes. I když může být něco takzvané k sežrání nebo si my lidově řečeno mnohdy s prominutím „nevidíme do huby“, stále zůstává, že sytý hladovému nevěří. Je-li stále hlad nejlepší kuchař, dobrá tabule je prvním poutem dobré společnosti a v té chceme všichni žít.

Stanislav Zela, šéfredaktor

OBECNÍ ZPRÁVY

Matrika

Zlatá svatba: Oldřich a Růžena Hřebíčkoví

Narození: 4

Úmrtí:	Vítězslav Chabiča	67 let	Jaroslav Zimák	66 let	Ludmila Henčlová	81 let
	Jiří Hruška	67 let	Ludvík Veselý	81 let	Jaroslav Celman	93 let
			Vladimíra Hřebíčková	78 let		

Naše pomoc po tornádu

Každodenní zpravodajství v televizi i rozhlas nás informují o vývoji, potřebách i zvládnutých úkolech u našich sousedů, přátel, kamarádů v Lužicích, Mikulčicích, Hruškách, Moravské Nové Vsi a části Hodonína včetně Pánova. Naše obec pomohla, jak nejlépe uměla, nebyla vůbec potřeba dělat veřejnou sbírku, měli jsme informace o tom, čeho je nedostatek, a to jsme také koupili nebo půjčili. Stále jsme připraveni a máme i dostatek „humanitární“ pomoci k dispozici, kterou k nám přivezla Telnice a Těšany u Brna, až budou konkrétní požadavky. Fungujeme pro ostatní i jako sklad. V naší základní škole je ubytována také malá jednotka armády, která na místě pomáhá. Ony totiž přijdou i za pár měsíců, ne vše bylo materiálně potřeba ihned. Pro ty, kteří nevěří bankovním účtům různých nadací nebo nechtějí posílat na účty postižených obcí, jsme my, sousední obce, zřídily sbírku. Od Rohatce po Břeclav máme každá obec na radnici zapečetěnou kasičku, do které se může přinést hotovost, a ta bude předána postiženým obcím. Jsem moc rád, že se do pomoci zapojili nejen zaměstnanci obce, naše pracovní četa, pilaři, kluci ze sběrného dvora, ale že se také mnoho spoluobčanů rozhodlo nezištně

pomoci, když to bylo třeba. Velké poděkování patří našim hasičům, kteří nejen zasahovali při výjezdech, ale ve svém volnu také mnozí z nich pomáhali opravovat střechy v postižených obcích. Poděkování patří za každou finanční pomoc, která se podařila vybrat třeba na kulturní akci našeho Slavoj nebo při sbírce v kostele. Je dobré vědět, že umíme být dobrými sousedy, když je to potřeba a napnout všechny síly třeba na Pánově, kde má mnoho z nás své příbuzné nebo známé. A to všechny věkové kategorie. Také jsme k nám na příměstský tábor vzali děti z Moravské Nové Vsi, s rohateckými firmami řešíme další možnosti pomoci. Starostové sousedi jsme se domluvili, že každá obec pošle i finanční pomoc ze svého rozpočtu, podle počtu obyvatel. A tak rohatečtí zastupitelé budou moci poslat až 350.000 Kč na pomoc sousedům. Život totiž není jen o penězích nebo opravené střeše. Lidé v postižených oblastech mají i trápení na duši, při každé další bouři se bojí, co se stane.

Naše pomoc bude potřeba i později. Říká se v nadsázce, že každý dobrý skutek bývá po zásluze potrestán. Věřím, že dobré skutky pro postižené sousedy jen šlechtí naše srdce. Teď pomůžeme my jim, jednou třeba oni nám. Tornádo prošlo v naší blízkosti po celé délce naší obce a to jen kilometr od nás, a skončilo kousek za Kolonií. Od Pánova ale mohlo také zabořit k nám. Měli jsme tentokrát velké štěstí. Važme si toho a přidejme pomocnou ruku, když nám dá život šanci udělat dobrý skutek.

Jara Adamec, starosta

Kalendářium

- 13. 8. Předhodová zábava u cimbálu – hospoda U Pagáča
- 14. 8. Hodový turnaj v malé kopané – areál TJ Slavoj
- 14. 8. Summer jihpárty – areál TJ Slavoj
- 15. 8 - 5. 9. Z voňavého polénka – výstava – muzeum
- 22. 8. Hody – hodový průvod a zábava pod zeleným
- 27. 8. Hodková zábava – KD
- 28. 8. Rohatec City Race – areál TJ Slavoj
- 4. 9. Přehlídka mužských sborů – areál letního kina
- 25. 9.-26. 9. Výstava drobného zvířectva – chovatelský areál

Vzpomínka na paní Marii Sedlákovou

Každý z nás má vzpomínku, která se potichu vyroní z našich očí a stéká dolů po lících...

Paní Marie Sedláková, rozená Tomšejová, se narodila 18. srpna 1936 v Rohatci a zemřela letos ve svých 84 letech. Vyrůstala se šesti sourozenci. Ve škole měla ráda zpěv a hrávala divadlo. Zpěv, tanec i divadelní scénky ji provázely jejím životem. Celé roky zpívala v chrámovém sboru. Tanec a svůj herecký talent uplatňovala při vystoupeních v místním Klubu důchodců. Mnoho let organizovala zájezdy na poutě.

Těšila jsem se na výlet na svatý Hostýn, který býval její starostí každým rokem. Od 15 let pracovala v závodě Maryša Rohatec. Se svým manželem Františkem vychovali dvě děti a dočkala se i dvou pravnuků. Na paní Marii budu vždy vzpomínat jako na usměvavou a milou ženu, se kterou jsem se každou neděli setkávala v kostele. Neměla lehký život, ale vše zvládala a veselou povahu neztrácela ani v době, kdy jí nemoc už brala sílu.

Nedá se zapomenout ...

Anna Trávníková

Ještě tady jsou

Řekněme si upřímně - doba je taková, jací jsou lidé. Mluvit o tom, že je uspěchaná, neupřímná, přetechnizovaná, sobecká... a mnoho dalších přívlastků bychom jistě dokázali najít, však neodráží krutou realitu. Čas totiž plyne stejně rychle, chcete-li pomalu jako před rokem, před deseti lety, ba dokonce i před padesáti lety. To jen my lidé měníme svoje hodnoty, priority, chování vůči svému okolí. Nechci si stěžovat na to, jací lidé dneska jsou, ostatně každý z nás to zažívá na vlastní kůži nebo slyší od svých blízkých. Ba naopak, chtěl bych poděkovat za to, že mezi námi stále ještě jsou takoví, kterým není jedno, jak vypadá svět kolem nich a nebojí se přiložit ruku k dílu.

Už jsme si museli zvyknout, že mnoho lidí umí odpad třídit, ale mnoha lidem je to bohužel lhostejné. Ono stačí se podívat na ulici, když svážíme jednou za měsíc plasty. A věřte, že každý z nás má co vytřídit. Stejně tak jsme si museli zvyknout na to, že mnoho našich spoluobčanů se o prostor před svým domem prostě starat nebude, protože přece není jejich. Stačilo, aby stát kdysi uzákonil, že sníh má uklízet majitel chodníku (skoro vždy obec). A rázem se stalo, že odklizení sněhu, které rodiny dělaly po generace, se stalo pro někoho nepřekonatelnou překážkou. Však ona se obec postará, musí přece, pátek, svátek, šup šup, ať mám před domem čisto, vždyť přece platím daně.

Stejnou situaci prochází vývoj toho, jak to vypadá na ulicích. Ano, nové domy mají ploty a za plotem jsou krásné trávníky, květiny, skalky, vodotrysky. Před plotem, tam je to přece obecní, o to ať se postará obec, já to chci mít i před plotem nebo před domem hezké. Dříve byla pro naše rodiče jaksi samozřejmost, že si před domem čas od času zamestali, protože to prostě bylo potřeba, vytrhali plevel, co rostl do chodníku nebo podél obrubníku, protože prostě ten roste i když neprší. Ono to totiž mělo větší význam než jen to, že to před domem měli „pěknější a uklizené“. Dávali tím vzor svým dětem, mladší generaci, že je potřeba prostě přiložit ruku k dílu, že je taky práce, za kterou člověk nedostane peníze. Možná se dnes divíme, že mládež nám ničí fasádu školy, dělá táborák na schodech kostela, pomaluje zastávku a kdejaký koš, zapaluje síť na hřišti, občas vyvrátí nějakou tu dopravní značku. Ale tuto skupinu mládeže evidentně nikdo od útletého mládí nevedl k žádným povinnostem, natožpak nějaké té práci navíc pro své okolí, pro prarodiče, pro příbuzné, pro záhonek a chodník před domem.

Radnice tu není od toho, aby někoho vychovávala nebo aby moralizovala ty, kterým je to stejně úplně jedno a zaměstnance obce, kteří je upozorní na nevhodné chování, počastují jen vulgárními nadávkami. A tak jsme rádi, že tady ještě jsou Ti, kterým to není lhostejné. Dělá nám radost, že se někdo stará i o prostor kolem sebe a nemusí mu podle katastru říkat pane. Díky těmto lidem neztrácíme elán realizovat v obci nové věci a snažit se to mít zase o něco pěknější. Není to jednoduché, není nás na to mnoho, ale i díky brigádníkům se snažíme zvládnout vše, co se očekává, a spoustu věcí navíc, které naši spoluobčané potřebují. Děkuji za každou květinu, co vidím před domem, i za každou konev vody, když někdo zaleje co je potřeba, děkuji za ohnutá záda a ruce, které plevel vytrhnou, i když není v jejich rajčatech, ale na ulici, patřící nám všem. Lidé pomalu zapomínají se usmívat, mluvit i občas poděkovat. Člověku udělá dnes velkou radost, když se na něj někdo usměje jenom tak, pozdraví, řekne něco hezkého. Takových lidí dnes ubývá, ale ještě tady jsou....

Jara Adamec, starosta

Historie

Památný kříž mezi Rohatcem a Ratíškovicemi

V roce 2020 byly popsány v Rohatecké obci kulturně a církevně historické památky v Rohatci. Mezi tyto patří památné kříže, zejména stavěné u cest, aby ochraňovaly pocestné. Jsou vyznačeny na historických mapách i ve starých kronikách. Jeden takový je v Rohatci vyznačen na vojenské mapě z roku 1768 u cesty v místě nazvaném Panská šířavina. Cesta vedla od tehdejších Uher kolem vodního mlýna na řece Moravě směrem severním. V tuto dobu kolem mlýna a přilehlého panského dvora v dnešní části Rohatec Kolonie nebyly žádné domy, ani železnice, jen pole a les. Polnosti Panská šířavina patřily strážnickému panství, les pak byl okrajem severního polesí Důbrava. Cesta pak pokračovala k Ratíškovicím. Od roku 1863 staví v těchto místech bratři Auspitzové cukrovar. Okrajem Důbravy je již zprovozněna i jednokolejná železniční trať z Vídně na sever do Krakova nazvaná Severní dráha císaře Ferdinanda. Tímto zaniká cesta k Ratíškovicím a je přeložena severozápadně – současná ulice Mírová.

Takto se ocitá zmíněný kříž v areálu cukrovaru. Jak dlouho zde zůstal není nikde zaznamenáno. Dle ústních podání generací pamětníků byl v pozdější době přemístěn k nové cestě blíže k Ratíškovicím.

O tomto je záznam v diecézním archivu biskupství brněnského a zápis ve farní kronice v Ratíškovicích následujícího znění:

V sobotu v Svátek Nanebevzetí Panny Marie dne 15. srpna 1896 odpoledne o 2. hod. vyšel průvod z kostela modlit se litanii ke všem Svatým za hlaholu všech zvonů k novému kříži dělnickému, postavenému na cestě k cukrovaru Rohateckému vedoucí, asi ½ hodiny od Ratíškovic vzdálenému. Kříž tento v kamenické dílně Fr. Štábly v Hodoníně zhotovený, je železný s kamenným podstavcem a stojí 150 zl. r.m. O cihelný základ a dřevěnou ohradu obarvenou pečovala obec Ratíškovská a pan správce cukrovaru Viktor Nikiš. Náklad na tento kříž nesli: továrna p. Auspitzova na přímmluvu p. správce V. Nikiše věnovala 50 zl.; dělníci sbírkou mezi sebou, a jednotliví dobrodinci podali na faře své

milodary. Milodary ty zaznamenány jsou ve zvláštním seznamu k této knize přidaném s účtem příjmu a vydání. S vyš. povolením konsist. posvětil kříž ten místní farář Karel Vojtěch, maje napřed řeč u kříže přiměřenou celou hodinu trvající v tom vrcholící, že křesťanští dělníci v práci a chudobě své jen z Kříže Kristova útěchy v životě a ve smrti čerpati mají. Pak byla oběť a uctění posvěceného kříže a litanie loretská. Při kázání přítomen byl pan správce a několik pánů i paniček z cukrovaru, mimo velký zástup lidí.

Kříž byl nazván dělnický jako ochrana zaměstnanců, zejména žen, rohateckého cukrovaru, kteří chodili denně pěšky touto cestou z Ratíškovic do Rohatce. V zimních měsících za tmy do zaměstnání i večer domů. Kříž je v katastru Ratíškovic a ve správě ratíškovické farnosti, ale jak je patrné ze zápisu, úzce souvisí s Rohatcem. V minulosti i dnes se říká místu U křížku. O místo i okolní zahrádku stále pečuje farnost ratíškovická.

Zdeněk Bíza

Školství

Příměstský tábor S pohybem jde všechno lépe

Náš tábor začal hned první prázdninový den, a to 1. července. Náplní letošního tábora nebyl jen sport, ale také probuzení kreativního ducha. Jako správní sportovci jsme si hned na začátku určili pravidla fair play, až nás překvapilo, jak šikovné děti při tvoření pravidel byly. Poté nebylo na co čekat a šel se hrát fotbal, jako před každou hrou se vysvětlila pravidla a mohlo se hrát. První dva dny se učily dovednosti s míčem a nesměl chybět oblíbený florbal. Jelikož se tábora účastnila i děvčata, která některým sportům úplně neholdují, mohla vyrábět nejrůznější výrobky. První den se malovalo na kamínky a skládaly se obrázky ze zažehlovacích korálků. Druhý den se do tvoření zapojili i hoši, protože si každý vytvořil vlastní design plátěné tašky pomocí barevných sprejů. Jelikož byl tábor rozdělen víkendem a hned následujícími dvěma svátky, tak měly děti čas načerpat síly po sportovních výkonech.

Třetí den po návratu do sportovního naladění nás čekalo malé překvapení v podobě vojáků. Ale nicméně nedočkaví táborníci se hlavně těšili na výlet do Jump street, tedy arény plné trampolín,

kde jsme se mohli všichni společně pořádně vyřádit. Malé raubíře nejvíce bavilo shazovat své vedoucí do molitanové jámy. Po dvou hodinách skákání přišla na řadu klidná část výletu, a to plavba lodí po Baťově kanále. Plavba byla doplněna komentářem milé průvodkyně, která nás seznámila s okolím kanálu, ale i jeho historií. Děti měly velký úkol pořádně se dívat na břehy a zpozorovat Kvakoše, který se v místních vodách uhnízdil. Na poslední chvíli před zakončením v přístavu ve Strážnici se nám přeci jen povedlo Kvakoše najít. Následující dva dny se opět věnovaly sportům jako tenis, basketbal a posilování. Ani tvoření nezahálelo, vytvářely se obrázky na sklo a pletlo se z pedigu. Jelikož odpoledne sluníčko pořádně hrálo, tak jsme rozpoutali vodní bitvu. Poslední den se hrála táborová hra, která měla prověřit paměť, přesnost a rychlost. Po obědě jsme měli trochu netradiční program, kdy nám jeden z vojáků přišel povědět o jejich práci a zodpověděl všechny zvědavé dotazy. Na konci dne a tudíž i tábora se rozdaly odměny a děti plny dojmů odcházely domů.

Vedoucí Broňka a Ondra

Příměstský tábor Chytrost nejsou žádné čáry

V pondělí 12. července nám začal vědecký tábor s hrou O chytrého Filipa, kde táborníci celý týden dostávali indicie k jeho pokladu. Každý den byl něčím jedinečný, v pondělí se hrály seznamovací hry a prováděly se pozorovací pokusy například s vejci v octu, den končil opičí dráhou, kdy si každý mohl zkusit její obtížnost. Úterý jsme začali hrami, před obědem si táborníci zkusili pokusy se skittles a ukončili pozorování z pondělka, kdy zjistili, že vajíčko ztratí skořápku a zgumovává. Po obědě nás čekala paměťová hra, kde táborníci vzpomínali, co se ukrývalo pod kobercem. Samozřejmě jsme netrávili čas pouze ve škole, ale i okolí parku nám poskytlo prostor pro hraní. Ve středu se konal velký výlet do Brna, trocha deště nás nezastavila a v Brně jsme si to pořádně užili. První z našich zastávek bylo planetárium, kde se táborníci mohli dívat v promítacím sále na souhvězdí a ces-

tovat s nimi miliony světelných let daleko, a také zjistili, co obnáší být astronautem. Další zastávkou bylo technické muzeum, kde jsme navštívili výstavu Robot 2020. Tam jsme se dozvěděli, odkud slovo robot pochází, a že je to český objev. Dále jsme se zúčastnili kvízu, ve kterém jsme získali zajímavé informace, například že robotů v továrnách je více jak 90 %, ze všech druhů robotů například v domácnostech na světě, také jsme zde chvíli pobýli a vyzkoušeli si celou interaktivní část muzea. Na cestu domů nám pak svítilo sluníčko na znamení hezky stráveného dne. Ve čtvrtek se blížil závěr tábora a tak to vypadalo i s naším programem. Tento den jsme se pustili do pokusů s magnety. První byly táborníkům vysvětleny základní informace o magnetech a následovaly jednoduché pokusy, ve kterých si všichni mohli ověřit pravdivost získaných informací. Další táborovou hrou

byla hranice, která pro nás i pro děti byla fyzicky vyčerpávající, ale zažili jsme při ní kupu srandy. Dopoledne táborníci kreslili na své kšiltovky a v závěru horkého dne se účastnili vodní bitvy. Celý týden utekl jako voda a již se definitivně přiblížil konec tábora. Hned z rána se všichni účastníci poslední táborové hry, a to štafety, ve které vítězný tým hledal v samotném deníku Chytrého Filipa místo, kde se poklad skrývá. Místo označené křížem táborníci našli rychle a odnesli si své výhry s sebou domů. Odpoledne jsme strávili pohodově posledními hrami a následovaly nejoblíbenější pokusy s coca-colou, olejem a šumivými tabletami, díky kterým jsme nafukovali balónky umístěné na víku láhve od slazeného nápoje. Den jsme zakončili velkou vodní bitvou. Celý tábor jsme si užili, a to můžeme říci za nás i táborníky.

Erika Zychová, Zbyněk Andryšek

Příměstský tábor Za Rohatcem za dědinů

Ve dnech 19. - 23. 7. se konal pod vedením Terezy Tomanové, Nikoly Krupicové a hlavní vedoucí Stanislavy Staňkové třetí turnus rohateckého příměstského tábora „Za Rohatcem za dědinů“.

Jak sám název napovídá program tábora byl spjat s okolní přírodou. Děti se formou procházek, výtvarného programu a her seznamovaly se základními typy přírodních stanovišť, které udávají ráz krajiny kolem obce.

Od nejsušších biotopů v severní části katastru jsme se posunovali níže přes louky až k fragmentům lužního lesa kolem řeky Moravy.

A protože to nebyl jen přírodovědný tábor ale i výtvarný, děti zkušenosti a pocity následně transformovaly do výtvarné činnosti.

Zkusily si frotáže z přírodnin od lesa Dúbravy, otisky lučních bylin do hlíny, zaznamenání Moravy v pěti minutách ve skice a malbu ručně vyrobenými štětky. Největší výtvarnou výzvou byla malba imaginární krajiny na plátno, kterou účastníci tábora zvládli více než dobře.

Uprostřed týdne byl realizován výlet do Archeoparku Pavlov, kde jsme navštívili expozici zaměřenou na lov mamutů a prehistorický vývoj člověka. Výlet byl zakončen plavbou lodí vodním kanálem v Lednicko-valtickém areálu. K vidění zde byl například ledňáček říční a vážka modrá.

Každé odpoledne bylo pak provázeno ať už hrátkami s míčem, skákací gumou či fotbalovým míčem. Využita byla každá volná chvíle, která se snoubila s přáním a potřebami dětí.

Poslední den v pátek proběhla vernisáž všech výtvarných prací v parku u školy a rozloučení s dětmi. Domů odcházely se svými výrobky, taškou plnou dárků a věříme, že i hezkými zážitky a vzpomínkami na příměstský tábor 2021.

T. Tomanová, S. Staňková ☺

Organizace školního roku 2021/2022

Období školního vyučování začíná **ve středu 1. září 2021.**

Vyučování bude v prvním pololetí ukončeno **v pondělí 31. ledna 2022.**

Období školního vyučování ve druhém pololetí bude ukončeno
ve čtvrtek 30. června 2022.

Podzimní prázdniny připadnou na **středu 27. října a pátek 29. října 2021.**

Vánoční prázdniny začínají **ve čtvrtek 23. prosince 2021** a skončí **v neděli 2. ledna 2022.**
Vyučování začne **v pondělí 3. ledna 2022.**

Jednodenní pololetní prázdniny připadnou na **pátek 4. února 2022.**

Jarní prázdniny v délce jednoho týdne jsou stanoveny pro okres Hodonín
od 7. do 13. března 2022.

Velikonoční prázdniny připadnou na **čtvrtek 14. dubna 2022.**

Hlavní prázdniny budou trvat **od pátku 1. července 2022 do středy 31. srpna 2022.**
Období školního vyučování **ve školním roce 2022/2023** začne **ve čtvrtek 1. září 2022.**

ERASMUS+ projekt G.A.M.E. opět pouze na virtuální vlně

Závěrečné setkání žáků a učitelů našeho mezinárodního projektu, které se mělo uskutečnit v závěru školního roku ve Slovinsku, proběhlo v důsledku nelepších se pandemické situace opět jen prostřednictvím obrazovek. Na přelomu května a června se účastníci z Česka, Slovenska, Chorvatska a Slovinska na úvod virtuálně sešli na prohlídce Ljublaně, hlavního města Slovinska. Následně jsme se přenesli do prostředí partnerských škol. Každá země přichystala pro ostatní poutavé a inspirativní video, ve kterém prezentovala všechny školní i mimoškolní aktivity. Velký dík za zpracování našeho videa patří Tomáši Hověžákovi, který předvedl téměř profesionální práci. Žáci 5. třídy zase podali výborný výkon ve vytváření jednoduchých deskových her. Své výrobky a návody, jak si s nimi hrát, sdíleli opět všem partnerským školám v dopoledním vysílání. Současně probíhala i bilaterální setkání některých tříd, kde si děti společně muzicírovaly, vyráběly nebo prováděly zajímavé pokusy. Závěr setkání patřil představení výsledných produktů projektu – videa s tradičními dětskými hrami, kalendáře s ilustracemi her a herní příručky. Loučení účastníků bylo srdečné, s příslibem možné další spolupráce.

Zuzana Hřivnová

Kultura

Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora

V Hluboké nad Vltavou v Alšově galerii proběhla výstava ruské avantgardy z muzea v Jekatěrinburgu. Byla neoficiálně nazvána výstavou roku a v podtitulu měla jména jako Malevič, Rodčenko a Kandinskij. Její síla byla určitě v celku vystavovaných pláten. A taky v pojištění, které bylo podle vystavovatele vyčísleno na miliardy korun. Umělci svá díla vytvořili ještě před příchodem bolševického hnutí. Po nástupu Lenina k moci část z nich emigrovala a z těch, co zůstali, si někteří prošli vězením jako Malevič. Jeho obraz na výstavě nepatřil podle mě k jeho nejsilnějším, které můžeme vidět třeba v Treťjakovské galerii a jinde ve světě. Na smrtelné posteli byl vystaven se svým slavným Černým čtvercem, který bývá nazýván

nejdůležitějším obrazem dvacátého století. Rodčenko se třeba věnoval i fotografii, plakátům a novinářské práci. Přiznám se, že se mně nejvíce líbil obraz Vasilije Kandinského. On vždy tvrdil, jak jej uchvacují barvy a linie. Opravdu to jde vidět. Z tohoto eko-

noma a právníka se stal malíř hlavně díky francouzským impresionistům. Zatímco jeho experimentům a tvorbě se celý umělecký svět těší, tak nacistům i komunistům byl trnem v oku. Zřejmě máme každý jiný smysl pro krásu okolo sebe.

Rozhovor s paní Tomšejovou

Kdo Vás nejvíce inspiroval při pečení koláčků?

Moje maminka a teta pekly koláčky na svatby, my dcery jsme musely pomáhat a velmi nás to bavilo. Inspirovalo mě to založit firmu na pečení koláčků a pokračovat dál v této tradici.

Pro každého ve svém oboru bývá největším zadostiučiněním pozitivní ohlas svých zákazníků. Ocenění jeho práce. Toho všeho jste Vy už dávno a v hojné míře dosáhla. Může mít vyhlášená cukrářka jako Vy ještě nějaký nesplněný cíl nebo pracovní metu?

Nesplněný cíl nemám, jsem spokojená, když je spokojený náš zákazník a stále se k nám vrací.

Máte vychovaného svého nástupce či nastupkyni, který jednou převezme tuto krásnou práci za Vás?

Mou práci převzal můj vnuk Jakub, ten si tuto profesi velmi dobře osvojil a rozšiřuje ji dál podle svých představ.

Kam nejdále putovaly rohatecké koláčky od paní Tomšejové?

Naše koláčky putovaly a putují téměř po celé republice a ochutnali je také na svatbách ve Vídni, Mexiku, Americe a Novém Zélandě.

Mnozí přirovnávají dobré jídlo k umění a k lásce. Jak to vidíte Vy?

Když chcete vytvořit dobrý koláč i cokoliv jiného musíte mít k tomu um a hodně lásky, se kterými všechno vytváříte.

Koláčky se mnohdy začínají péct i v noci, kdy lidé spí a ptáci začínají zpívat. Platí to stále?

Koláčky se opravdu začínají péct v noci nebo brzy ráno, protože příprava je i časově náročná a zákazníci vezou koláčky někdy i velmi daleko.

Podle kraje a místa se koláčky a jejich receptury lehce mění a spolu s nimi i jejich velikost. Někdo je peče velké, někdo menší. Ty právě rohatecké jsou které?

Ty právě rohatecké svatební koláčky děláme podle původní receptury, jsou malé a myslím, že jsou s jinými nezaměnitelné. Pečeme nejen tyto svatební, ale i střední a velké s povídky, také pečeme rohlíčky s mákem nebo s ořechy.

Koláčky se jedí na svatbách i na pohřbech. Na hodech i ve všední dny. Je nějaká příležitost, která Vás napadá, při které se koláčky nejedí.

Opravdu mě nenapadá žádná příležitost, při které by se naše koláčky nejedly.

Děkuji za Vaše odpovědi. Stanislav Zela

SOBOTA 14.8. 2021

SUMMER JIHPÁRTY OPEN AIR

ROHATEC

fotbalové hřiště od 19:00 hod.

vstupné 150 Kč

Jih
RADIO
JIŽNÍ MORAVA
www.radiojih.cz

v 19:30 hod. živě vystoupí

HOLKI

OBEC ROHATEC A ROHATECKÁ CHASA
VÁS SRDEČNĚ ZVOU NA

BARTOLOMĚJSKÉ HODY

22.8.2021

Hodová neděle

- 10:00 – Mše svatá
 13:00 – sraz šohajů v Hospodě u Pagáča
 13:30 – zahájení průvodu pro stárka
 13:40 – chasa u stárka Jiřího Tomana v ulici U Školky
 14:15 – chasa u stárky Viktorie Perglové v ulici Hodonínská
 15:00 – žádání pana starosty o povolení hodů u obecního úřadu
 15:30 – průvod pod zelené
 16:00 – odpolední zábava pod zeleným, vystoupí mužáci z Rohatce
 21:00 – večerní zábava pod zeleným, hraje **DH Liduška**

• vstupné dobrovolné, na večerní zábavu 70 Kč
 V případě nepříznivého počasí se bude odpolední a večerní zábava konat
 v Kulturním domě Rohatec.

pátek | 13.8.2021

Předhodová zábava u cimbálu

- U Pagáča
- hraje **Varmužova CM**
- začátek v 19:00
- vstupné 50 Kč

pátek | 27.8.2021

Hodková zábava

- Kulturní dům
- šátečková zábava
- hraje **DH Miločanka**
- začátek ve 20:00
- vstupné 80 Kč

Spolky

U seniorů

My všichni, nejen senioři, jsme uplynulé období – dobu koronavirovou – prožívali tak nějak zvláštně. Byla to smutná doba dodržování různých protikoronavirových opatření. Nesměli jsme se scházet, nemohli se navštěvovat ani s rodinami, stále se dezinfikovat, museli jsme nosit roušky, respirátory, děti nemohly chodit do školy a naši zdravotníci v nemocnicích zachraňovali lidské životy, které mnohdy ani žel zachránit nešlo.

I když v současné době se situace podstatně zlepšila, hodně z nás je proti covidu proočkováno, nemůžeme si ještě plně oddechnout, že vše už skončilo. Navíc nás ještě zasáhla neblahá událost nedaleko - tornádo, které zpusťošilo obce Lužice, Moravskou Novou Ves, Mikulčice, Hrušky i Hodonín. Je nám líto těch, kteří přišli o své domovy, zažívají kruté chvíle, ale je vidět, že jejich neštěstí probudilo dobré lidské city a našlo se hodně těch, co jsou

ochotni pomoci. Vždyť žádný z nás neví, co se může někdy stát jemu.

Život však běží stále dál, tak jsme v klubu zauvažovali a zorganizovali na 15. července tradiční jízdu lodí po Moravě s následným posezením v hospůdce u Moravy a chutným občerstvením. Tentokrát loď nebyla sice plně obsazena a ani se nás nesešlo tolik jako loni, ale nechyběl náš rohatecký vodník (Dana Šiková), který se nás snažil rozveselit a při harmonice Honzy Nováka jsme si zazpívali a přišli na jiné myšlenky. Kladem bylo i pěkné slunné počasí.

Na neděli 8. srpna připravujeme zájezd na Florii Kroměříž, kam jezdíme za krásou květin a kde si je můžeme také nakoupit (a nejen je) do svých domovů. Kdo má rád muziku, může si zde poslechnout Veselou trojku. Dále na 10. září v 17.00 hodin plánujeme Pátek v klubu. Krátce zkapitulujeme uplynulé období a v druhé části poblahopřejeme našim jubilantům, kteří měli svá jubilea během 2. a 3. čtvrtletí letošního roku.

A na sobotu 9. října všechny zveme do kulturního domu (v 18.00 hodin) na Den seniorů, kde si připomeneme (nechce se tomu ani věřit) 20. výročí založení našeho klubu!

Nyní nám nezbyvá než věřit, že nebudou zmařeny naše plány (jako loni), že vše vyjde k naší spokojenosti a ve zdraví pak spolu oslavíme Silvestr!

*Za Klub důchodců Rohatec, z. s.
Marie Nováková*

FARNÍ OKÉNKO

Citát z Bible:

„V modlitbě buďte vytrvalí, zůstávejte v ní bdělí a vděční.“

Koloským 4:2

Pro rodiče

Farní úřad Rohatec připravuje pro děti spolčo na faře. Letošní setkání se bude konat 18. září v době od 14.00 do 16.00 hodin. Těšíme se na všechny děti. Přijďte mezi nás.

Zprávičky

Náš duchovní správce otec Robert navštěvuje nemocné spoluobčany, kterým jejich zdravotní stav už nedovolí kostel navštívit. Kdo má zájem, může zavolat na mobil 737 268 525.

Dětská fara - příměstský tábor

V týdnu od 26. do 30. července se konal na faře příměstský tábor pod názvem „To budete koukat!“. Tábor vedli pedagogičti pracovníci Mgr. Míša Žišková a Mgr. Jakub Trávník.

Očima vedoucích

Tábora se zúčastnilo celkem deset dětí. Čekaly je zábavné hry, výtvarné a sportovní aktivity. Dováděly denně na trampolíně a ve čtvrtek zaplnil farní dvůr velký skákací hrad. Radost dětí se nedá popsat. Děti se také seznámily s okolím naší obce, kde jsme pro ně připravili zajímavé stopovačky. Všechno skvěle zvládali dokonce i ti nejmenší. Ve středu jsme jeli na výlet do Sudoměřic. Děti se seznámily s okolím, navštívili jsme kostel, kde nám otec Robert všechno ukázal. Oběd jsme měli připravený na zdejší faře. Procházku jsme si udělali k vinařským sklepům, kde jsme si vyslechli hezkou přednášku pana Martina Mikla o Sudoměřicích. Přišel nás pozdravit i zdejší pan místostarosta Robert Šrédli, který ještě určité věci doplnil. Dozvěděli jsme se o této vesnici spoustu zajímavých věcí. Na závěr celého týdne nás čekalo posezení společně s rodiči

a otcem Robertem u táboráku. Věříme, že se příští rok setkáme znovu a klidně i ve větším počtu!

Míša a Jakub

Očima Bětušky – účastnice příměstského tábora

Letos jsem se zúčastnila příměstského tábora, který se konal na faře. Našimi hlavními vedoucími byli Kuba a Míša. Na každý den pro nás měli naplánovaný zábavný program. Ráno byla vždy roz-
cvička a učili nás indiánský tanec. V průběhu dne jsme hráli různé hry a vyráběli si zajímavé obrázky. Pan farář pro nás objednal trampolín, která už zůstala na faře, abychom si mohli zaskákat kdykoliv tam zase přijdeme. Ve středu byl hezký výlet do Sudoměřic, kde jsme navštívili sudoměřický kostel, poobědvali na místní faře a poslechli si zajímavé povídky o Sudoměřicích. Ve čtvrtek jsme měli na farním dvoře velký skákací hrad, který jsme si celý den užívali. V pátek na rozloučenou byl táborák, na který přišli i rodiče.

Tábor se mi moc líbil a těším se zase za rok na další.

Alžběta Vasilková

Poděkování

Chtěla bych poděkovat všem rodičům, že nám své děti na tábor svěřili. Děkuji manželům Vasilkovým, Hlahůlkovým, rodině Chytilové za sponzorské dary pro děti. Všem za dobroty k táboráku.

Velké poděkování patří otci Robertovi, který denně za dětmi na faru jezdil a strávil s nimi čas.

Děkuji také za velkolepou pomoc paním Chytilové a Baďurové.

Poděkování patří obecnímu úřadu, rohatecké pracovní čtě a paní místostarostce Homolové.

Anna Trávníková

Malá duše a slunce

Hovory s Bohem pro děti – pokračování

„Ale co mi provedeš,” ptala se Malá duše, která teď trochu znejistěla, že to bude tak hrozné. „Neboj,” řekla Přátelská duše a zamrkala, „něco už vymyslíme.” Potom jako by Přátelská duše zvážněla a pronesla tichým hlasem: „Víš, v jednom máš pravdu.” „A v čem?” chtěla vědět Malá duše.

„K tomu, abych ti mohla ublížit, budu muset zpomalit své kmitání a velice ztěžknout. Budu muset předstírat, že jsem něčím, čím ve skutečnosti nejsem. Takže bych tě na oplátku chtěla o něco požádat.” „Ó, žádej ode mne co chceš, cokoliv si budeš přát!” vykřikla Malá duše a začala tančit a zpívat. „Hurá,

budu mít komu odpouštět, budu odpouštět!” Po chvíli však Malá duše zpozorovala, že Přátelská duše mlčí. „Copak to je?” zeptala se jí Malá duše. „Co pro tebe mohu udělat? Jsi anděl a jsem tak ráda, že mi pomůžeš!”

*Pokračování příště.
Anna Trávníková*

OD NAŠICH PŘÍSPĚVATELŮ

Prázdniny zahájeny s mimoni

Letošní zahájení prázdnin v přístavu bylo opravdu velkolepé. Díky generálnímu partneru rohatecké firmě Šedová clean service bylo pro děti připraveno opravdu mnoho. Zábavné odpoledne začínalo už po třetí hodině a více než 200 dětí si mohlo vyzkoušet různá stanoviště, získávat razítka a sladkou odměnu, kterou dodalo Candy. Věnovali se jim animátoři z lanového centra Hájenka Břeclav. Po celou dobu s dětmi křepčila úžasná dvojice

pohádkových mimoňů, kteří roznášeli kolem sebe radost a na tanečním parketu šli příkladem. Skákací hrad, malování na obličej i zaplétání copánků byly v obležení až do pozdních hodin. Moc děkujeme firmě Šedová clean service za patronaci této akce a těšíme se na další ročník. Radost v dětských očích je radost pro nás všechny.

Jara Adamec, starosta

Co vařily naše stařenky

V současné době se zdá, že ve stravování panují dva extrémy. Jeden je takový, že někteří z nás jsou schopni své stravování omezit na kupované hotovky ohřívané v mikrovlnce, případně si pořídí hamburger u nejbližšího stánku. Druhý zase, než něco vloží do košíku, stráví mnoho času studiem složení výrobku z etiket a kupuje vše jen v bio kvalitě.

Naši předci neměli tolik „vědeckých“ poznatků, jimiž by se řídili, a přesto se odborníci shodují na tom, že jejich strava byla v mnohém pro tělo prospěšnější a vyváženější než nyní. Hlavně vařili z toho, co si vypěstovali sami, nebo nakoupili na trzích z okolní produkce. Podle nynějších studií bychom se tímto měli řídit i v dnešní době, kdy se k nám dovážejí potraviny z celého světa a máme tak k dispozici po celý rok třeba ovoce, které u nás zraje jen na podzim. Potraviny, především ovoce, se konzumovalo v čase, kdy dozrávalo a muselo se zpracovat, proto jsme například v září měli 2x týdně i „gule s trnkama“.

Při těchto úvahách se vracím do dětství, kdy jsem chodívala (nejen já, ale i moje sestřenice a bratrance) na oběd k naší stařce (Rybecké z dědiny, jak jsme jí říkali), trávili jsme u ní prázdniny a stařka nám vyvařovala jednu pochoutku za druhou. Začnu třeba „metyjů“, to byl nákyp z jáhel (dnes propagovaná zdravá bezlepková strava) s povidly nebo s tvarohem, připomínala nám trochu rýžový nákyp (já si ji pro sebe vařím dodnes). Jiným dnes již zapomenutým jídlem byly „zasmažené brambory“, ty jsme jedli s uzeným masem, samozřejmě z doma zauzeného masa z vlastní zabijačky. Výborná byla i bramborová omáčka s vejci. Milovala jsem její „šlízky, gule, pery (kynuté knedlíky s ovocem) a pěrky s povidly (šátečky z pařeného nebo bramborového těsta)“, vše bohatě sypané mákem nebo opraženou strouhankou, naopak okurkovou, salátovou a česnekovou omáčku jsem v oblibě neměla. Nezapomenutelné byly její „lejance“, to byly takové silnější lívance ale z těsta, do kterého se přidaly kvasnice, takže takové řídké kynuté těsto, sypávaly se skořicí s cukrem. Když už vzpomínám sladká jídla, tak velkou pochoutkou byla „turkyňová“ buchta, dříve jedno z nejlevnějších jídel, protože „turkyň“ (kukuřice – pro mladší ročníky) měl téměř každý doma. Dnes při koupi kukuřičné mouky v ceně cca 50 Kč za kg, plus máslo a další ingredience je to docela drahý špás. Do výčtu pokrmů „na sladko“, mimochodem se vařily vždy ve středu a v pátek, patří také paten-

ty. Ty jsou ovšem populární dodnes a recept zná snad každý, ne každému se však chce s nimi ztrácet čas s náročnou přípravou, a tak si je mnozí kupujeme v obchodě a mnohdy nás čeká zklamání. V dobách našich babiček, ale ještě i maminek, jsme si museli jídla vážit, co zbylo od oběda, tak se s malou úpravou dojedlo k večeři. Často z toho vznikl velmi chutný pokrm, jedním takovým u nás doma byla bramborové kaše s přidáním mouky a sádla se škvarky, zvaná „lepiduša“ (název je výstižný – připomínala lepidlo). Její zbytek se ohříval k večeři tak, aby vznikly na spodku kastrolu takové přípečky, ty všem chutnaly nejvíce. Když už vzpomínám, jak se s jídlem šetřilo, tak uvedu příklad s husou nebo kačenou, samozřejmě doma vykrmenou. Tuto drůbež chovali téměř všichni, jídlo z jedné husy bylo na několik dnů. První den se zpracovávala krev na cibulce, játra, tuk a kůže se vyškvařily a také se uvařil krk a žaludek. Tyto droby, jak se tomu říkalo, byly k obědu v sobotu s křenovou omáčkou. V neděli se pak upekla husa a samozřejmě každý dostal jen malý kousek, aby zbylo ještě na pondělí. Rychlý a levný oběd byl také „šumajstr“ – rýže nebo kroupy smíchané s fazolemi se až na talíři přelily sádlem se škvarky, k tomu kvašák (náramná dobrotka). K večeři se pak jedly zbytky „šumajstru“ s mlékem. A nezapomenu ani na béleše (nevím, jestli je to jen rohatecký název). Dělal se na dva způsoby z řídkého kynutého těsta, smažily na sádle a na hotové se dávala většinou povidla. Z trochu tužšího těsta se béleše pekly na plotně na sucho, pak se dostatečně potřely z obou stran kačením nebo husím sádlem a sypaly se mákem s cukrem nebo také mazaly povidly. Když nás stařka chtěla rychle odbýt, udělala pekařskou bídu – nakrájené rohlíky se spařily horkým mlékem s rozpuštěným máslem a posypaly se mákem s cukrem. Variantou byly „pupáky“ – místo rohlíků se napekly malé buchtičky. Traduje se (zlí jazykové tvrdí), že tradičním rohateckým pokrmem je rajska omáčka s řízkem (v naší rodině je to sváteční jídlo). Někomu to může připadat divné, ale zkuste to uvařit, zvláště děti si pochutnají. Ve všední den jsme k rajské měli jen „svítek“, to už také asi nikdo neví, co to je za pochoutku. A stařčiny „oškvarkové pagáčky“ neměly konkurenci.

Při vzpomínce na dětství u stařky nemůžu opomenout každoroční „zabijačky“. Jako děcka jsme pozorovaly práci řezníka až prasátko viselo na trojnožce. Na oběd se podávala tzv. poledňová polévka s krou-

pami – ty jsme jako děti neměly moc rády a tak nám stařka vždycky říkala takovou říkanku „Kdo jí krůpy, ten je hloupý a kdo nejí nic, ten je ještě víc.“ Po polévce jsme si my děti (dospělí si jen tak odbíhali od kotle uchytnout, co se dalo) pochutnaly na „mozečkové máčce“ (nevím, jestli to nebyla jen specialita naší rodiny, recept na ni mám také schovaný) a na masíčku okrájeném z vařené prasečí hlavy, játrech apod. Pomoc při plnění jitrnic a „opichanice“ (kroupy s krví), ze které se dělala jelítka, jsme přímo milovaly. Výroba tlačenky už nás tak nezajímala. K večeři se podávala „obařica“ – zbytek polévky „poledňové“ a vývar z jitrnic a jelit se zahustil zbylou krví, takže se polévka zbarvila do hněda, jedla se také s vařenými kroupami. Poslední zabijačkový počín bylo „vyškvračování“ sádla. Při tom se již posedávalo, popíjelo a hlavně zpívalo. Někdo ovšem musel chlapy u kotle hlídat, aby se v zaujetí zpěvu a vína sádlo a „oškvarky“ nepřipálily, tohoto úkolu se většinou zhostila naše stařka. Sádlo patřilo k surovinám, ze kterých se vařilo a peklo téměř celý rok. A „oškvarky“, ty musely v kotli „šustit“ a teprve pak se vytahovaly ven na mísu. Ještě teplé jsme je uchytávaly a nějaké žlučnickové koliky, ty jsme v dětství neřešily. Ovšem někteří dospělí, z přemíry ochutnávání, dostali tzv. „čemer“, ale ten uměla stařka rychle rozmastit. Na zabijačce nesměly chybět buchty a svařené víno (jen pro dospělé), většinou makové „motance“ (záviny). Někdy také napekla „tašky“, byly to „motance“, ale z bramborového těsta, nadávaly se opraženou krupicí nebo mákem a před pečením se nakrájely na stejné velké kousky, už se mi sbíhají sliny, spíš na ty tašky, než na zabijačku, přece jenom to zažívání už není takové jak zamlada.

Ještě bych se chtěla podělit o vzpomínku na svatby v Rohatci, hlavně pokud se týká svatební hostiny. Naše stařka byla zvaná na svatby jako kuchařka, později i naše teta Anča (Tomšejová) a moje maminka. Svatbě většinou předcházela zabijačka nejen prasátka ale i slepic, hus a kačen. Stávalo se, že v některých případech prasátko nestačilo dorůst, tak se maso muselo koupit, ale to je na jiné povídání. Zvláštností rohatecké svatební hostiny (snad specialita jen v Rohatci) byla „půčková máčka“. Byla to smetanová omáčka z drobů na způsob svíčkové, podávala se s dušeným hovězím masem. Kromě ostatního byly mamka a teta vyhlášené pečením svatebních koláčků, měly svůj roky prověřený recept. S tímto receptem a pečením svatebních koláčů pak pokračovala moje sestra Mirka. Naše „rohatecké koláčky“ proslavila u nás i ve světě. Lidé si je jezdí kupovat z širokého

okolí. Pravda je, že když koláče pekla stařka pro nás děcka, tak aby nás rychleji nakrmila, upekla „petrovské koláče“, ty byly velikostí podobné dnes moderním „frgálům“, ale nebyly tak tenké. Byly moc dobré třeba s fazulovou polévkou s nočkama. Dalo by se ještě vzpomínat třeba na to, že nám na svačinu dala stařka suchý chleba s kostkami cukru, nebo třeba chleba se sádlem a cibulí (dnes žádaná specialita).

Možná jsem se až moc zapletla do minulosti a mladším ročníkům bude mé vzpomínání buď k smíchu anebo nepochopitelné, ale tak, jak píšu na začátku, mám za to, že se opravdu dříve jedlo zdravěji a že dnešní „masové rychlostravování“ nám při dnešním způsobu života asi moc neprospívá. Tak co kdybychom se vrátili alespoň občas

k receptům našich stařenek. Já mám některé recepty vyzkoušené a věřte, že stařenčiny pokrmy chutnají i mým vnoučatům.

P. S.

Pokud byste chtěli zkusit některé výše uvedené pokrmy připravit, ráda je dám k dispozici v příštím čísle našeho zpravodaje.

Anna Homolová

Čas senoseče

Kerchůvek – sad při Mlýnské strouze.

Jedna z typických dřívějších činností byla senoseč. Slovo dalo slovo a bylo dojednané, že v sobotu 12. června si časně přivstaneme a vyrazíme jako sekáči do sadu a na louku, sešlo se nás sedm - Michal Teraz, Michal Teraz st., Pavel Toman, Petr Zach, Jiří králík, Antonín Tesař a Jakub Gergel.

Ruční kosení od časného rána nebylo spojeno se soutěží o nejlepšího sekáče, ale záměrem je založit tak tradici k opětovnému ručnímu udržování květnatého porostu.

Květnaté louky, dříve tak typické pro venkovská sídla vznikaly hlavně díky lidskému přičinění. Pokud by nebyly pravidelně koseny nebo spásány, rychle by se na nich začaly vyskytovat náletové dřeviny a přirozenou sukcesí by se z louky stal lesní porost.

Tráva byla letos mohutná a hustá

O odbornou radu a pomoc při postoji a správný tah kosou při sečení se staral Antonín Tesař, jeho práce a technika s kosou jsou ukázkové.

Věřím, že nějaká únava a bolístky po dopoledním sečení nás neodradí od druhé senoseče. Otava už nebude tak mohutná a tradiční nářadí opět řádně nakuté vydrží udělat si opět radost a navíc poskytnout krmení.

Nezbytné kosení a sušení

Michal Teraz st.

Potrava čápů

Jídelníček čápů je docela pestrý, jenom nám lidem to zrovna jako delikatesy připadat nebudou. Jejich potrava totiž zahrnuje žížaly, hmyz a hlavně všechny menší obratlovce (hady, ještěrky, myši, hraboše, potkany). Občas jsou to i ryby nebo mláďata jiných ptáků. Čápi loví potravu za chůze, tím se liší od dalšího brodivého ptáka - volavky popelavé, která na svou kořist zpravidla nehnutě číhá. Čáp potřebuje v dosahu svého hnízdiště dostatek míst ke sběru potravy – pole, louky, mokřady. V našich končinách naštěstí takové plochy máme, proto se tady zatím populace čápů udržuje.

Vlasta Lužová

Běžci a strava

Téma jest košaté jako stoletá lípa. Každý, kdo otevírá mezi běžci otázku, co a kdy jíst, pouští se na velmi tenký led. Existují obecné poučky, doporučení i rady, ale každý běžec si to dělá tak trošku po svém.

Ani já nejsem výjimkou. Hodně dělají zkušenosti, když se jednou před těžkým tréninkem nabagrujete gumovými medvídky ve snaze dostat do sebe rychlé cukry jako zdroj energie a na ovále po pěti minutách a dvou rychlých úsecích ždímáte místo propoceného trička vlastní žaludek, věřte, pamatujete si to dokonale, i když se to stalo před dvaceti lety.

Já osobně razím zásadu, že méně je někdy více. Ráno před tréninkem většinou nejím vůbec nebo si dám jen banán a trochu čaje nebo kávy. Před závodem se snažím hodně pít, dostat do těla minerály, a i ty cukry, o kterých už byla řeč. Při kratším závodě nebo i tréninku do deseti kilometrů občerstvení neřeším, pokud je na trase voda, poleju se, svažím rty a běžím dál. Mám-li v plá-

nu dlouhý trénink, беру si s sebou pití. Jsem zvyklý na iontový nápoj, může být čaj i obyčejná voda a dvě tři pilulky hroznového cukru. Nedoporučuji bublinky, píchá mě po nich v boku. Spousta běžců používá energetické gely, je jich velká spousta, ale já na ně nejsem úplně zvyklý, chce to zjistit, co komu sedí. Na delších závodech bývají občerstvovací zastávky, najdete tu vodu, iontový nápoj, banány, meloun, někdy i kousek čokolády. Na maratonu ke konci závodu bývá i cola, četl jsem kdysi, že na posledních pěti kilometrech maratonu už tělo nedokáže zpracovat dostatečně rychle nic pevného, ale cukr a kofein z coly ještě ano. Proto právě ta bývá hojně na poslední občerstvovací stanici maratonu.

Takže milí běžci, pokud si chcete běh užít, nechte vepřoknedlozelo na dobu až dvě hodiny po závodě, i to pívko vám pak bude líp chutnat. Před během raději méně a nezapomínejte na tekutiny. Lépe být plný odhodlání, než mít plné břicho.

Luděk Durdák

Sport

Novinky ze Slavoje

Po roce se znovu opakovala stejná situace a ani soutěžní ročník 2020/2021 nebyl dohrán kvůli epidemii covidu-19. Všechna naše mužstva tedy ukončila soutěže již v říjnu 2020 s nadějí, že jarní část se dohraje. Bohužel ani toto se neuskutečnilo, a tak již druhý rok po sobě zůstaly všechny amatérské soutěže nedokončeny a ukončeny bez sestupů.

Na jaře došlo k postupnému uvolňování opatření a tak se pomalu všechny naše týmy mohly zapojit do tréninkového procesu. V novém soutěžním ročníku 2021/2022 budeme mít 5 týmů, muže, dorostence, starší žáky a starší a mladší přípravku. Věříme, že tento ročník již dohrajeme celý a nebude už přerušen.

A jaké změny se udály v klubu? Od nové sezony bude nový nájemce bufetu na hřišti, služby samozřejmě zůstanou stejné.

Dorost bude mít staronově na bedrech Mira Jüstel ve spolupráci s Erikem Chalupou a Lukášem Vyslužilem. U starších žáků bude pokračovat Pavel Řačák a přípravky má na starosti Petr Procházka. Pokud má někdo zájem přidat ruku k dílu a vypomáhat s tréninky, budeme jen rádi.

Velká změna se udála u týmu mužů, do nové sezony půjdou kluci pod novým trenérským vedením. Hlavním trenérem se stal pan Viktor Linhart, bývalý trenér Krumvíře, Mutěnic a naposled působil v Šardicích. Asistentem zůstává Petr Semotán. Tímto bychom chtěli poděkovat Petrovi Doležalovi za dosavadní činnost a práci, kterou odvedl za poslední roky. V hráčském kádru dojde k malým změnám, z půlročního hostování se vrátil Julian Bajko a z Hodonína k nám přichází náš bývalý hráč Igor Petrák. V přípravě byli i mla-

dí hráči na zkoušku, ale rozhodli jsme se je uvolnit, neboť potřebují především hrát a u nás by toho mnoho neodehráli.

V pátek 16. července jsme uspořádali ve sportovním areálu v Cihelnách letní noc se skupinou Ferrum. Po ničivém tornádu, které poškodilo nedaleké obce, jsme se rozhodli výtěžek z této akce věnovat rodině Kateřiny Vališové, rozené Zichové, rohatecké rodačky z Přívozu. Jejich dům v Hruškách tornádo poničilo. Celková částka činila 30 000,- Kč a tato suma jim byla předána. Snad jim pomůže v obnově domova.

Kvůli poškození tribuny a areálu u Červených domků v Hodoníně bude mužstvo mužů FK Hodonín hrát své domácí zápasy divize u nás v Rohatci. Zveme i naše diváky.

Lukáš Hřebačka

Z historie Slavoj

Tak přece jenom začnou v srpnu naše amatérské mistráky. Doufejme, že „normálně“, i když jeden nikdy neví. Profesionálové mají za sebou mistrovství Evropy, které díky „nápaditost“ svého času slavného hráče Platiniho probíhalo netradičně hned v několika státech, dokonce i mimo Evropu. Doufejme, že poprvé a naposledy. Malá ukázka, že i vrcholně úspěšný hráč nemusí mít dobré nápady. I naši na jeho velenápad dost dopltili. Možná, že bez těch nejvíc nalétaných kilometrů to mohlo dopadnout i o něco líp. Lepší jak Dánové jsme nebyli a ti si „spravedlnost“ užili v přímém přenosu. Náš Patrik svým „kouskem“ zaujal světový tisk. Na jeho přehled a pohotovost naopak dopltil soupeřův brankář – „na výletě“ daleko mimo svůj prostor. Takovou chybu neudělá ani amatér, řeklo by se ... Ale udělá. Vzpomněl jsem si na mistrák našich starších žáků v krajské I. tř. ve Velké nad Veličkou. To domácí ochránce svatyně po 13., slovy třinácté brance v naší síti, se tak radoval, že vyběhl hodně daleko ze svého brankoviště. Náš střelec tehdy také „chybičku“ postřehl a vypálil hned po rozehrávce u středového kruhu. Soupeřův brankář to taky nestihl. My jsme jen snížili na 13:2. První gól dal náš střelec z jedné taktiky. Patrik ji proměnil jako druhou, ale vítěznou branku. Ve Velké u toho nebyli ani novináři, ani televize a naši schytali nejhorší výsledek sezony.

V soutěžním ročníku 1986/87 hraje A mužstvo jen okresní soutěž skupinu B se 14 účastníky. Pod vedením Ing. Hellešiho a J. Antoše hrávali Slezák, Strnad St., Němčanský J. a Vl., Hlaváč, Hřebačka, Rezek, Běloch, Tomšej F., Blahůšek M., Polach J., Pecha, Zlámálik J., Krša, Štica P., Doležal, Hejna, Matěj, Homola B., Rosypálek A., Dočekal, Lábadí, Poruban. Mezi soupeři Tvarožná Lhota, Lipov, Sudoměřice, Lužice, Ratíškovice B., Kozojídky, Petrov, Blatnice, Poddvorov, Velká nad Veličkou, Veselí B, Radějov, Dolní Bojanovice B. jsme skončili na devátém místě s 25 body a brankami 53:55. Dorost hrál OP s 16 účastníky: Dubňany, Strážnice, Dambořice, Bzenec, Milotice, Vacenovice, Kyjov B., Bukovany, Vnorovy, Poddvorov, Sigma B., Šardice, Svatobořice, Hovorany, St. Veselí. Vedení Matěj, Jánoš, Jüstel s hráči Bureš, Jaroš A. a J., Matěj R., Šubín, Novák, Hejtmánek, Musial, Špišek, Kuchaříč, Šošovička, Šindar, Homola se umístili na předposledním místě a sestup je neminul i vlivem snížení počtu na 14. Získali jen 17

bodů při poměru branek 47: 101.

Starší žáci hráli v OS skupině D s osmi účastníky. Opět je vede osamoceny R. Rosypálek. Mezi hráče patří Šubín, Bukovský, Šrůtka M. a V., Tichý, Pekařík, Němčanský E., Šúcha, Kalina, Antoš R., E., M., Matěj P., Žalio, Sasínek, Ammer. Uspěli se soupeři z Lužic, Těmic, Sudoměřic, Petrova, St. Hodonín, Domanína a Žeravic. První místo a postup do OP s 26 body a brankami 57:2. Přípravka hrála okresní ligu s osmi družstvy: Kyjov, Dubňany, Strážnice, Skalica, Ratíškovice, Hodonín, Veselí nad Moravou. Dosáhli na třetí místo se ziskem 16 bodů s brankami 26:25. Vedení F. Zlámálik a F. Antoš s hráči Helleši I. a T., Kovařík, Řezáč, Antoš M., Fridrich, Balažik, Buriánek, Zlámálik, Knesl, Rosypálek B. a Z., Šubín, Luzum, Vích, Jüstel R., Chalupa, Gürtler, Hejtmánek.

Soutěže 1987/88 končí v jubilejním roce 60 let kopané v Rohatci.

A mužstvo v OS skupině B vedou Matěj Pavel st., Lábadí Robert st. Mezi hráče patří Běloch J., Blahůšek M., Doležal P., Drábek R., Gloz M., Hlaváč P., Homola B. a Z., Hřebačka J., Ing. Krša J., Lábadí R. ml., Němčanský J., Rezek V., Rosypálek A., Slezák J., Sloboda R., Strnad S., Vacenovský P. a dorostenci Špišek J., Šošovička J.. O jejich sportovní zdraví se staral oddílový zdravotník Bureš Milan. O úklid v kabinách a praní dresů pečovala zasloužilá důchodkyně paní Štylárková Marie. Mezi soupeře patří Ratíškovice B., Lužice, Tvarožná Lhota, Velká nad Veličkou, Sudoměřice, Prušánky, Radějov, Blatnice, Domanín, Kozojídky, Poddvorov, Těmice, Petrov. Po podzimních kolech končíme šestí s 16 body a brankami 21:27. Dorost nastupoval rovněž v OS ve skupině B pod vedením Rosypálek Radek, Nedúchal Milan, Jaroš Antonín. Proti soupeřům z Mikulčic, Lužic, Radějova, St. Hodonín, Kněždubu, Hroznové Lhoty, Lipova, Blatnice, Domanína, Prušánek, Louky, Petrova, Těmic, Sudoměřic a Hrubé Vrbky hráli Bureš P., Bunža R., Zíma M., Musial J., Matěj R., Šúcha R., Šubín Z., Pergl T., Sasínek M., Šindar R., Jaroš J., Novák R., Němčanský E., Antoš R. a J., Žalio P., Medo D.. Na podzim jim patří druhé místo s 21 body a brankami 35: 26.

Starší žáci hrají OP skupinu B. Vede je Jaroš Jaroslav. S hráči Bílek R., Pekařík P., Veselý M., Tichý M., Antoš E. a M., Matěj P. ml., Ammer T., Šrůtka M., Hejtmánek R., Homola Z., Novák L., Piškula

R., Jaroš V., Lesák M., Bukovský M. soupeří s družstvy Tvarožné Lhoty, Poddvorova, Lipova, Velké nad Veličkou, Prušánek, Hrubé Vrbky, Vracova, Moravského Písku a Mikulčic. Po podzimu končí osmí s 5 body a brankami 20:18. Mladší žáci v OP skupině B hrají pod vedením Zlámálik František a Antoš František. Hráči Bravenec K., Knesl L., Antoš M., Balažik P., Helleši I. a T., Kovařík A., Řezáč M., Šubín R., Jüstel R., Luzum J., Rosypálek B. a Z., Zlámálik T., Chalupa E., Fridrich, Gürtler a Vích. Soupeři: Velká nad Veličkou, Dolní Bojanovice, Prušánky, Tvarožná Lhota, Blatnice, Lipov, Vracov, Mikulčice. Po podzimu sedmí s osmi body a brankami 12: 12.

V letech 1986 – 88 odcházejí z oddílu hráči Otruba Jan do Lipova, Kůřil Jaroslav do Lužic, Polach Zdeněk do Terezína, Rosypálek Antonín do Mikulčic, dorostenec Domanský Olin na technický přestup do Slovácké Slavie Uh. Hradiště. Od 50. do 60. výročí Slavoj se v čele oddílu vystřídali předsedové František Zlámálik st., František Vybíral, Ing. Emil Rosol, Václav Hovézák a Jan Chromek. Z dostupných zdrojů víme jen, že ve výboru pracovali v r. 1978 pánové Ing. Emil Rosol, František Vybíral, Jan Rusňák, Pavel Slezák, Leoš Nezval, František Jurásek, Bedřich Vacenovský, František Zlámálik st., Václav Hovézák, Vlastimil Hlaváč, Jindřich Baturňý a Jaroslav Buriánek. V roce 1988 František Zúbek, František Březovský, Jan Drábek, Jan Chromek, Vlastimil Hlaváč, Leoš Nezval, Květimil Hrabovský, Miroslav Chocholáček, Jindřich Hřebačka, Robert Lábadí st., ing. Jaroslav Vízdal. Hodnotit výsledky jejich záslužné dobrovolné činnosti je složitější než u hráčů. Nejsou tabulky, nejsou střelci branek. I s odstupem času vím zcela určitě, že ani tehdy se Slavoj nedal řídit „jako firma“. Stejně jako ostatní zájmové spolky, ani Slavoj nikdy nepatřil k těm „majetným“. Bez obětavosti, nadšení, pracovitosti bezpočtu více či méně známých členů i pouhých příznivců by výsledky činnosti mnoha generací nebyly ani v minulosti, ani v současnosti. Ve vzpomínkách na pokračování jsem zachytil jen pouhých deset let ze života Slavoj. Je docela dobrý pocit, když v dalším desetiletí navštívíte tradiční ples sportovců a kolem tomboly kmitají už bývalí hráči bratři Polachovi, nyní v kategorii výborů, v době úspěšného předsedování Fery Antoše (Antoly ml.), nebo v dalších letech, kdy se činí další „mladí“ jako např. Jožka

3. pokračování

Krša, Mojmír Dobeš, Robert Lábadí ml., Petr Macháček z doby předsedování Rosti Tomšeje. Dobrý pocit z toho, že to prostě funguje. Na závěr se přiznávám k chybičce, která se v předchozích pokračováních vloudila a omlouvám se, že jsem z nepozornosti neuváděl správně příjmení našeho Zdeňka Polacha, kterému jsem vřdycy přál a proto asi i přidal čárku nad á. Omlouvám se jemu osobně i čtenářům.

Čárka neubírá nic na skutečnosti, že byl na úrovni jak na hřišti, tak ve výboru. Dobře se mně s ním spolupracovalo, kdy zastával důležitou roli pokladníka. A že je v dospělém věku pravidelným divákem nejen mistráků patří taky ke kladným stránkám.

Pro dnešek končím a zajedu si na přípravné utkání A družstva. Těšil jsem se zbytečně. Před pokladnou zástup zkla-

maných. Soupeř se nedostaví a je hoto-vo. Důvod neznámý, omluva asi žádná. S ohledem na skutečnost, že se jedná o účastníka krajského přeboru Tatra Rousínov (čili o třídu výš, než hrajeme my), je to dost nezvyklé. To nepamatuji ani z dob „záhumenkové ligy.“ Třeba se to ještě nějak vyjasní. Když nejde o život...

Sportu zdar! Vlastimil Hlaváč

A mužstvo 1978, sedící zleva: B. Vacenovský - vedoucí mužstva, M. Jánoš, Z. Homola, F. Zlámálík ml., F. Zlámálík předseda oddílu, střed zleva: A. Rosypálek, J. Směříčka, C. Blahůšek, J. Ščevík, R. Rosypálek, P. Vybíral - trenér, vrchní zleva: A. Vacenovský, P. Balažík, J. Polach, J. Krša, K. Richter

B mužstvo 1978, sedící zleva: M. Bureš, ing. E. Rosol - zástupce oddílu, V. Tichý, V. Hověžák - trenér, J. Antoš, střed zleva: F. Zlámálík - předseda oddílu, M. Němčanský, J. Chalupa, J. Gürtler, F. Drábek, F. Churý, K. Hrabovský - místopředseda, vrchní zleva: J. Prát, J. Staněk, I. Gürtler, J. Antoš, R. Jánoš

Reklama

PAHOP JE NEMOCNICE DOMA

Všechno má v životě svůj začátek a konec, a tak je to i s lidským životem. Ztráta blízkého člověka patří k jedné z nejtěžších v životě člověka a nikdy se na ni nejde vnitřně zcela připravit. Někdy může být odchod blízkého člověka v důsledku nevyléčitelné nemoci pozvolný a my se budeme rozhodovat, jestli jej necháme v péči zdravotnického zařízení nebo mu umožníme strávit poslední dny/týdny života v prostředí jemu nejbližším, doma. Někteří z nás však ukončení naší pouti na tomto světě berou jako něco hrozného, něco, o čem se nemluví, před čím je třeba zavírat oči. Proto, aby byl takový odchod těžce nemocného či starého člověka co nejlehčí, nejdůstojnější, aby neměl pocit, že na druhý břeh odchází v osamění, je zde mobilní hospic PAHOP - Paliativní a Hospicová Péče.

PAHOP, Zdravotní ústav paliativní a hospicové péče, z.ú., byl založen v dubnu roku 2016 Mgr. Helenou Schwarczovou. Hlavní činností je specializovaná zdravotní péče pro nevyléčitelně nemocné pacienty. O nemocné pečuje multidisciplinární tým, který tvoří lékaři, zdravotní sestry, sociální pracovníci, pečovatelské psycholog a podle přání klienta i duchovní.

PAHOP je podporou rodinám, které chtějí pečovat o své nej-

bližší v prostředí jejich domova a tento vzácný, vyhraněný čas, který nemocným zbývá, prožít v kruhu se svými nejbližšími.

Zdravotní služby mobilního hospice jsou zajištěny nepřetržitě 365 dní v roce a 24 hodin denně a jsou plně hrazeny zdravotními pojišťovnami.

Mnozí se domnívají, že se tato péče týká občanů ve vyšším věku, ale pravdou je, že klienty má PAHOP ve všech věkových kategoriích včetně nejmenších pacientů.

PAHOP poskytuje péči v regionech Uherské Hradiště, Uherský Brod, Luhačovice, Zlín, Kroměříž, Veselí nad Moravou a Hodonín.

Posláním PAHOPu je navracet naše blízké zpět do svého přirozeného prostředí, kterým je domov a PAHOP je nemocnice doma!

Jak můžete požádat PAHOP o péči:

- telefonicky – 737 077 376
- e-mailem – vedoucis@pahop.cz
- vyplnit formulář - <https://www.centrum-pahop.cz/zadost-o-poskytnuti-mobilni-hospicove-pece>

V SOBOTU 14. 8. 2021 SE KONÁ TRADIČNÍ

HODOVÝ TURNAJ

V MALÉ KOPANÉ ULIC

Kde: na hřišti TJ Slavoj
v Cihelnách!!!

Prezentace mužstev v 8.00 hod.
zahájení v 8.30 hod.

OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNO
ZVOU POŘADATELÉ

Obec Rohatec

a

Roman Škodík

zvou na výstavu

Z VOŇAVÉHO POLÉNKA..

O tom, co dovedou vykouzlit
ruce Dubňanského řezbáře.

Muzeum Rohatec

Zahájení výstavy 15.srpna 2021 v 15:00

22-23.8. 14:00 - 18:00

28-29.8. 15:00 - 18:00

4-5.9. 15:00 - 18:00

Přehlídka mužských sborů

13. ročník

Za Rohatcem, za dědinú

sobota 4. září 2021 v 15.00 hodin

Letní kino Rohatec, při nepřízní počasí v K D

Vstupné 100 Kč

MS Vlčnov, MS Hroznová Lhota, MS Ostrožská Lhota,
MS Krumvíž, MS Kudlovice, MS Rohatec

V průběhu přehlídky budou vyhlášeni vítězové soutěže místní ZO ČZS o

"Nejkrásněji upravený balkon, okno a předzahrádka"

Ochutnávka vín z Rohatce a okolí zdarma

Výkup elektrošrotu
a barevných kovů, prodej
obilovin, krmiv a
chovatelských potřeb

750 let
ROHATEC 1270-2020

Rohatecká obec – periodický tisk územního samosprávného celku. Vydává Obec Rohatec, IČ:00488526, řídí redakční rada při OÚ Rohatec, tel.: 518 359 230, webové stránky: www.rohatec.cz, e-mail: info@rohatec.cz.

Šéfredaktor Stanislav Zela, jazyková korektura Lenka Hostýnková, členové Ing. Jarmil Adamec, Ph.D., Zdeněk Bíza, Luděk Durdák, Vlastimil Hlaváč, Anna Homolová, Božena Vlácilová.

Otištěné názory a stanoviska nemusejí vždy odrážet názor redakce.

Redakce si vyhrazuje právo upravovat a zkracovat příspěvky, aniž by byl změněn jejich smysl.

Vychází šestkrát ročně nákladem 1000 kusů. Zaregistrováno Ministerstvem kultury ČR: MK ČR E 12419.

Uzávěrka je vždy na konci každého lichého měsíce.

Grafická úprava a tisk: Tiskárna Brázda, www.TiskarnaBrazda.cz

#5KINFLATABLEFUN

KDE STARTUJEME ?
ROHATEC CITY RACE

28 / 08 / 21

ROHATEC ČR
fotbalové hřiště

VIDEO

WEB

SLEDUJTE NÁS NA

WWW.5KINFLATABLEFUN.EU

HLAVNÍ ORGANIZÁTOR

SPOLUORGANIZÁTOR

Rohatec

AUTORENOVA

PARTNEŘI

ELVOREV

DELTA METAL

www.rohatec.cz

